

ชื่อเรื่อง : การจัดกิจกรรมการเล่นิทานเพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย

ชื่อผู้ทำวิจัย : นางสาวสิริรัตน์ กานนตระกูล

ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์สุดารัตน์ พงษ์พันธ์

ความเป็นมาและความสำคัญ

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546 ได้กำหนดปรัชญาการจัดการศึกษาและการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย บนพื้นฐานที่สนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็กแรกเกิด – 5 ปี ที่ต้องการความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจ และความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา อย่างสมดุลต่อเนื่องไปพร้อมกันทุกด้าน ตลอดจนการเรียนรู้ที่เหมาะสมโดยผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดู และให้การศึกษา เพื่อให้เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสพัฒนาตนเอง ตามลำดับขั้นตอนของการพัฒนาการอย่างสมดุลเต็มตามศักยภาพ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและวิถีชีวิตของเด็กตามบริบทของชุมชน สังคมและวัฒนธรรมไทย พัฒนาเด็กโดยองค์รวมผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้สามารถดำรงชีวิตประจำวันอย่างมีคุณภาพและมีความสุข ประสานความร่วมมือระหว่างครอบครัว ชุมชนและสถานศึกษา

การส่งเสริมพัฒนาการเด็กผ่านการเล่นและกิจกรรมเหมาะสมกับวัย โดยถือว่าการเล่นเป็นงานของเด็ก ซึ่งเด็กส่วนใหญ่มีคุณลักษณะตามวัยไม่สอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณลักษณะตามวัยด้านอารมณ์จิตใจ คุณธรรมและจิตใจที่ดีงาม ซึ่งสังเกตจากการเก็บของเล่น เด็กๆจะเก็บของเล่นไม่ถูกที่ บางคนเมื่อถึงเวลาเก็บจะเก็บของเล่นอย่างเชื่องช้า เก็บของเล่นมาปะปนกัน โยนของเล่น ส่งเสียงดัง ทำให้ของเล่นชำรุดเสียหาย กล่าวโดยสรุปคือเด็กขาดวินัยในตนเอง จากการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาพบว่ายังขาดกระบวนการอบรมดูแลและการเลี้ยงดูที่เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจ สังคมของ

ครอบครัว การไม่ตระหนักและเห็นความสำคัญของผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้อง ตลอดจนการมีภารกิจรับผิดชอบมากเกินไปของครูผู้สอน

ดังนั้นครูจึงนำนิทานมาใช้ในการจัดกิจกรรมบูรณาการเพื่อเสริมความรู้ เสริมแรงกระตุ้นให้เด็กเกิดควมมีระเบียบวินัย และหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าววินัยต้องสร้างตั้งแต่วัยเด็กเล็กๆ เพราะวัยเด็กเป็นวัยที่รับสิ่งต่างๆ ได้ง่าย หากปลูกฝังสิ่งที่ดี เช่น ความอดทน การรู้จักควบคุมตนเอง ความมีน้ำใจ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะแทรกซึมเข้าเป็นบุคลิกภาพที่ฝังแน่นในตัวเด็กจนเป็นผู้ใหญ่ ที่มีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา เคารพกติกา และแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับทั้งต่อหน้าและลับหลัง

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานและร้องเพลงเพื่อส่งเสริมควมมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางเป๋ย โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

เพื่อศึกษาควมมีระเบียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

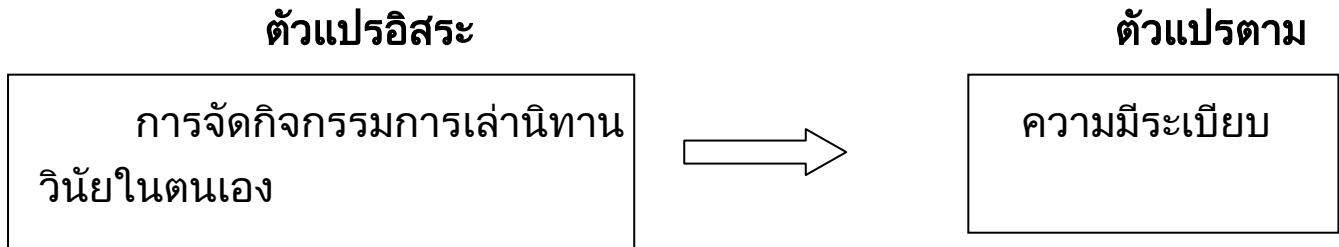
ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กชาย – หญิง อายุระหว่าง 4 – 5 ปี จำนวน 20 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางเป๋ย สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล

สะเนี่ยน อำเภอเมือง จังหวัดน่าน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานการวิจัย

เมื่อจัดกิจกรรมการเล่นิทานทำให้เด็กช่วยกันเก็บของเล่นและมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กชาย – หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี จำนวน 20 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางเป๋ย สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลสะเนียง อำเภอเมือง จังหวัดน่าน

วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติตนให้เป็นไปตามข้อตกลงได้แก่ เก็บของเล่นอย่างทะนุถนอม ไม่ส่งเสียงดังขณะเก็บ ไม่แย่งกันเก็บ เก็บของเล่นได้โดยไม่ต้องเตือน จัดเก็บของเล่นเข้าชุดลงตะกร้าได้อย่างเรียบร้อย จัดวางของเล่นได้เหมาะสม

กิจกรรมการจัดเก็บของเล่น หมายถึง วิธีการส่งเสริมให้เด็กจัดเก็บของเล่นได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยโดยการเล่นิทานเพื่อปลูกฝังให้เด็กมีระเบียบวินัยในตนเอง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
2. เด็กสามารถจัดเก็บของเล่นได้ด้วยตนเองอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย
3. นำผลงานที่เด็กได้จัดทำ(สมุดเด็กดี)ไปใช้เป็นแบบอย่างในการพัฒนา กิจกรรมสำหรับเด็กด้านอื่นๆ

แนวคิดทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแยกตามหัวดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

- 1.1 ความหมายและคุณลักษณะของความมีวินัยในตนเอง
- 1.2 ทฤษฎีพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง
- 1.3 การส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง
- 1.4 หลักการเสริมสร้างวินัยในตนเอง
- 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเอง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

- 2.1 ความหมายของนิทาน
- 2.2 ประเภทของนิทาน
- 2.3 หลักเกณฑ์การเลือกนิทาน
- 2.4 เทคนิคในการเล่านิทาน
- 2.5 รูปแบบการเล่านิทาน
- 2.9 ทฤษฎีการเรียนรู้จากตัวแบบของแบนดูรา

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

1.1 ความหมายและคุณลักษณะของความมีวินัยในตนเองบุคคลจะมีวินัยในตนเองได้นั้นนักทฤษฎีจิตวิทยาเชื่อว่าจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา เป็นลักษณะที่มีความสำคัญต่อการแสดงออกทางจริยธรรมและคุณธรรมของบุคคลมาก (ดวงเดือน พันธมนาวิน 2525 : 6 – 9) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่จะต้องส่งเสริมและกระตุ้นให้เกิดขึ้นในสังคมไทย มีผู้กล่าวถึงความหมายของวินัยในตนเอง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคลที่มีใช้บังคับโดยอำนาจภายนอก หากโดยอำนาจภายในของบุคคลเป็นอำนาจที่เกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับคุณค่าอันใดอันหนึ่งแล้วทำให้บุคคลนั้นสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้ (Good 1973: 523; 7; ขวัญใจ บุญฤทธิ์ 2534 : 12)

การแสดงออกของบุคคลที่ไม่ทำการใดๆ อันจะเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนในอนาคต หรือการไม่เข้าไปยุ่งกับเรื่องส่วนตัวและสิทธิของผู้อื่น รวมทั้งการที่บุคคลกระทำการที่ตนไม่อยากทำ แต่การกระทำนั้นช่วยให้ความต้องการ และสิทธิของผู้อื่นได้รับการตอบสนองหรือกระทำการอันเป็นผลให้ผู้นั้นประสบผลสำเร็จในอนาคต (Vincent 1961 : 42 – 43)

จากความหมายและแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่าวินัยในตนเองหมายถึง การที่บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ทั้งทางด้านการแสดงออกและความรู้สึกต่างๆ โดยตระหนักถึงคุณค่าในการปฏิบัติโดยมิได้เกิดจากข้อบังคับจากอำนาจภายนอก

คุณลักษณะของความมีวินัยในตนเอง

วิวาห์วัน มูลสถาน (2523 : 23) ได้สรุปว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเองควรมีลักษณะและพฤติกรรมประกอบไปด้วย มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรับผิดชอบ มีความตั้งใจจริงมีลักษณะความเป็นผู้นำมีเหตุผลการตัดสินใจผู้อื่นทำตามกฎเกณฑ์ของสังคม มีความอดทนมีความเชื่อมั่นอำนาจภายในตนและมีลักษณะมุ่งอนาคต วไลพร จันทรศิริ (2530 : 12 – 14) ได้สรุปคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองสอดคล้องกับ ลัดดาวรรณ ณ ระนอง (2525 : 5) และสุภาพร จันทรศิริโยธิน (2526 : 6) ไว้ดังนี้คือมีความซื่อสัตย์สุจริต มีความรับผิดชอบ เคารพในสิทธิของผู้อื่น มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของ

สังคม มีลักษณะมุ่งอนาคต มีความเป็นผู้นำ มีความตรงต่อเวลา รู้จักกาลเทศะ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความอดทน ขยันหมั่นเพียร รู้จักเสียสละ มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นและยอมรับการกระทำของตนเอง

1.2 ทฤษฎีพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองวินัยในตนเองมี ลักษณะของการแสดงออกทางจริยธรรม และคุณธรรมของบุคคลมากกว่าและสำคัญกว่าลักษณะของความรู้ดีรู้ชั่ว และความสามารถ กระทำดี กระทำชั่ว ด้วยฉะนั้น จึงควรให้ความสนใจเกี่ยวกับที่มา และการเจริญเติบโตทางจิต และลักษณะการมีวินัยในตนเอง นักจิตวิทยาพัฒนาการได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้มานานแล้ว และมีความเห็นว่าความมีวินัยในตนเองหรือความสามารถควบคุมตนเองหรือความสามารถควบคุมตนเองอย่างถูกต้องเป็น หลักชัยของการพัฒนาทางจิตของบุคคลได้ด้วย(โสภาพร แก่นเพชร 2530 : 20 – 30)

ทฤษฎีการเกิดวินัยแห่งตนของ เมารอร์ (Mowrer) ดวงเดือน พันธมนาวิน (2523 : 6 -9) ได้สรุปทฤษฎีจิตวิทยาเชื่อว่า จะต้องมียุทธศาสตร์มาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา จุดเริ่มต้นคือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดา หรือผู้เลี้ยงดูอันจะนำไปสู่ความสามารถควบคุมตนเอง เมื่อโตขึ้นทารก และเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้เลี้ยงดู โดยการเรียนรู้นี้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้น

การเรียนรู้ของทารกและเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและขั้นตอนดังต่อไปนี้

จุดเริ่มต้นอยู่ที่การที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบายพอใจและมีความสุข ความสุขนี้จะรุนแรงมาก และติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น ขั้นตอนต่อมาคือในขณะที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการจนรู้สึกพอใจและมีความสุขต่อการรับรู้ของเด็กขั้นตอนต่อมาคือความสุขความพอใจของเด็ก ที่เกิดจากได้รับการบำบัดความต้องการต่างๆ

การปรากฏตัวของมารดาทำให้เกิดความสุขความพอใจ การมีความรักและความพอใจในตัวของมารดานั้น จะต้องเกิดด้วยการเรียนรู้เช่นนี้ที่มีความสุข ความพอใจ ต้องได้รับการบำบัดในทางตรงข้าม เช่น เมื่อหิวไม่ได้กิน หรือกินเมื่อไม่หิวเด็กจะไม่เกิดความสุขพอใจ เด็กก็จะมีรากฐานในการที่จะเรียนรู้ ที่จะรัก และพอใจมารดาของตนเมื่ออาการเรียนรู้ขั้นแรกเกิดขึ้นแล้ว จึงเป็นรากฐานของการเรียนรู้

ขั้นที่สองต่อไปนี้ กล่าวคือมารดายอมมาควบคุมกำกับคำอบรมสั่งสอนของเด็ก ด้วยคำพูดหรือการกระทำต่างๆ ต่อมาเด็กจึงจะมีความสุข เลียนแบบมารดาทางคำพูด การกระทำ หรือทำตามที่มารดาสั่งสอน ความสุขความพอใจที่เกิดขึ้น มีลักษณะเป็นการให้รางวัล และชมเชยตนเองโดยบุคคล ไม่ต้องหวังผลจากภายนอก เด็กจะเลียนแบบผู้เลี้ยงดูตนทั้งทางที่ดี และไม่ดีขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้ที่ตนรักพอใจ เช่น ถ้าเด็กเห็นมารดาสุขุมหรือ เสมอเมื่อเด็กสุขุมหรือบ้าง ก็จะมีมีความสุขความพอใจ เพราะเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรัก

ลักษณะที่แสดงถึงการมีวุฒิภาวะทางจิตของบุคคลนั้นเองโดยจะปรากฏขึ้นในเด็กปกติที่อายุ ประมาณ 8 – 10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ฉะนั้นผู้ที่บรรลุภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์จึงเป็นผู้ที่สามารถควบคุมตนให้ปฏิบัติอย่างมีเหตุมีผลในสถานการณ์ต่างๆ ได้ เช่น ในการตอบโต้เมื่อเด็กเกิดความคับข้องใจหรือเมื่อเกิดความกลัวในการมีความรักและการมีอารมณ์ขัน ผู้ที่ขาดวินัยในตนเองเพราะไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ตามที่กล่าวมาแล้ว จะกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำและอาจกลายเป็นผู้ทำผิดกฎเกณฑ์และกฎหมายของบ้านเมืองอยู่เสมอในรายที่รุนแรงอาจกลายเป็นผู้ทำผิดกฎเกณฑ์และกฎหมายของบ้านเมืองอยู่เสมอในรายที่รุนแรงอาจกลายเป็นอาชญากรรมเรื้อรังหมดโอกาสที่จะแก้ไขการเกิดวินัยในตนเองนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นในบุคคลซึ่งจะพัฒนาเป็นลักษณะที่เด่นชัดและนำไปสู่พฤติกรรมของบุคคลต่อไป

1.3 การส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง

การเสริมสร้างความมีวินัยให้แก่คนในชาตินั้น จะต้องดำเนินการอย่างจริงจังและต่อเนื่องและไม่ควรปล่อยให้เป็นการกระทำที่ของรัฐบาลแต่เพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่ของชนในชาติทุกฝ่ายจะต้องช่วยเหลือและร่วมมือกันโดยเริ่มต้นที่ตั้งแต่ระดับอนุบาลขึ้นไปด้วยการฝึกฝนอบรมจนเกิดเป็นนิสัย และนำเอาระเบียบวินัยที่ได้ฝึกฝนไว้นั้นออกไปปฏิบัติจริงในชุมชนให้ประพฤติปฏิบัติตามไปด้วยเมื่อเป็นเช่นนี้ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญในการปลูกฝังอบรมนักเรียนให้มีความรู้ทักษะจนเกิดเป็นนิสัยและเจตคติที่ดีซึ่งครูต้องมีเทคนิคในการเลือกการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมีการเตรียมการให้พร้อม อีกทั้งมีกิจกรรมที่ต่อเนื่องกัน (Verble 1985:40 – 42)

1.4 หลักการเสริมสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กมีดังนี้

1.สนับสนุนให้มีกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง เช่น สนับสนุนความเป็นผู้นำ และวิธีการของประชาธิปไตย เพื่อสร้างคุณค่าทางบวกให้แก่โรงเรียน โอกาสเปิดให้เด็กมีส่วนร่วมในการสร้างกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติ และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (walsh 1980 :43) การให้แสดงบทบาทสมมติ การใช้กลุ่มเพื่อให้เกิดความคล้อยตาม และการให้เลียนแบบจากตัวแบบ(ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2524 : 33 – 37) ซึ่งการฝึกระเบียบวินัยสามารถสอดแทรกเข้าไปในกิจกรรมต่างๆ ได้

2. การอบรมสั่งสอน ในการฝึกระเบียบวินัยเพื่อให้เด็กมีวินัยในตนเองนั้นควรใช้วิธีสอน ตักเตือน และแก้ไขซึ่งเป็นวิธีที่จำเป็นเพราะเด็กๆ ต้องได้รับการชี้แนะว่าจะต้องทำอะไร และต้องได้รับความช่วยเหลือโดยเตือนและย้ำสิ่งที่สอนไปแล้วรวมทั้งแก้ไขเมื่อทำไม่ถูกต้อง (โสภภาพรรณ รัตนัย 2526 : 89) ขั้นตอนการสอนควรทำดังนี้

2.1 เริ่มสอนกฎและระเบียบเฉพาะเรื่องที่สำคัญทีละน้อยๆ แล้วค่อยๆ สอนเพิ่มภายหลัง ส่วนวิธีสอนนั้นควรพูดในสิ่งที่เป็นรูปธรรมเด็กมองเห็นได้ชัดในขณะนั้น ไม่ควรพูดถึงอนาคตที่ไกลเกินไปไม่ควรพูดห้ามล่วงหน้าทั้งๆ ที่เด็กยังไม่ได้ทำ และไม่ใช้คำว่า “อย่า” อย่างฟุ่มเฟือยเกินไป เช่น ควรพูด “ช่วยเก็บของเล่นด้วยเมื่อเล่นเสร็จ”

2.2 ควรสอนเด็กเมื่อเด็กอารมณ์ดี ไม่โกรธ หรือไม่เหนื่อยเกินไป ในทำนองเดียวกัน ขณะสอนผู้สอนต้องอารมณ์ดีด้วย ถ้าสอนด้วยความโมโหจะไม่เป็นผลดีต่อตัวเด็ก

2.3 ควรชมเชย และให้กำลังใจเด็ก ซึ่งจะมีผลดีกว่าการอยู่เฉยๆ เมื่อเด็กทำดีหรือดูเมื่อเด็กไม่ทำ หรือทำผิดควรชมเชยเฉพาะสิ่งที่เด็กทำได้ ไม่ควรพูดชมเกิดความสามารถของเด็ก มิฉะนั้นเด็กจะรู้สึกว่ามีผู้ใหญ่ไม่จริงใจ หากให้รางวัลเด็กไม่ควรให้พร้าเพรื่อ มิฉะนั้นเด็กจะทำงานเพื่อรางวัล

2.4 ในระยะแรกควรเตือนให้เด็กปฏิบัติบ้างในกรณีที่เด็กอาจจะลืมปฏิบัติ ควรแก้ไขในทันทีหรือในเวลาใกล้ๆ กัน มิฉะนั้นเด็กจะลืมและต้องมีการอบรมสั่งสอนในทุกโอกาส (ชม ภูมิภาค 2525 : 136 – 137) ซึ่งต้องใช้เวลา และค่อยเป็นค่อยไป อย่างไรก็ตามการควบคุมตนเองของเด็กปฐมวัยให้ได้ตลอดไปนั้นเป็นเรื่องยาก แต่ก็เป็นไปได้ถ้ามีคนคอยให้กำลังใจการเรียนรู้จะเป็นไปอย่างง่ายดายถ้าได้รับการเสริมแรงจากการเรียนรู้นั้นคือ มั่นใจว่าจะ

ทำได้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน และได้รับความรักจากทุกคน (ทักษิณา สวนนา นนท์ 2519 : 41- 42)

3. การฝึกระเบียบวินัย ต้องฝึกอย่างสม่ำเสมอ มีความอดทน และความพยายามไม่ใจร้อน และต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันให้เด็กมีความเข้าใจระเบียบวินัย แต่ละเรื่องที่ทำให้ปฏิบัติ โดยอธิบายให้เข้าใจเหตุผลชี้ให้เห็นผลดีของการปฏิบัติ และผลเสียที่เกิดขึ้นหากไม่ปฏิบัติ เมื่อเด็กมีความเข้าใจ เด็กจะปฏิบัติด้วยความเต็มใจ ซึ่งจะช่วยให้เด็กมีวินัยในตนเองไม่ว่าอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังผู้ใหญ่ก็จะประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัยอันดี (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2527 : 482 – 483) และการฝึกวินัยต้องฝึกตั้งแต่แรกก้าวเข้ามาโรงเรียน (ชม ภูมิภาค 2525 : 136 – 137) และควรฝึกจนเป็นนิสัย หรือให้เกิดความเคยชิน

4. การสร้างค่านิยมและสัญลักษณ์ (Wayson and lasley 1984 : 419 – 421) โดยทางโรงเรียนสามารถจัดทำค่านิยมและสัญลักษณ์เกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองที่สั้นๆ และเข้าใจง่ายขึ้น เพื่อติดบอร์ด หรือประชาสัมพันธ์ให้เด็กได้ทราบ และให้เห็นเป็นประจำจะทำให้เด็กจำได้ง่ายและปฏิบัติตามได้ ในการส่งเสริมเด็กระดับก่อนประถมศึกษาให้มีวินัยในตนเองนั้น ควรสอนให้เด็กฝึกฝนตนเองให้มีพฤติกรรมอันเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเด็ก วัย 4 – 7 ขวบ ที่สามารถเรียนรู้การควบคุมอารมณ์ จดจำคำเตือนและนำไปปฏิบัติ หากครูย้ำและส่งเสริมเด็กให้ มีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนได้ ก็ย่อมเป็นพื้นฐานที่แข็งแกร่งในการเสริมสร้างอุปนิสัยอันจะเป็นรากฐานของการเรียนรู้ที่ไม่มีวันสิ้นสุด นอกจากนี้ ช.ชนบท ยังได้กล่าวถึงการสอนให้นักเรียนเกิดวินัยในตนเองนั้น เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยเวลาและความมั่นใจนอกจากจะสอนโดยการให้ความรู้ความเข้าใจและการให้ลงมือปฏิบัติเองแล้วสิ่งสำคัญที่สุดคือ การปฏิบัติแบบอย่างที่ดี ครูผู้สอนต้องเป็นคนที่มีวินัยในตนเองเสียก่อน (ช. ชนบท 2530 : 50)

ที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการส่งเสริมเด็กปฐมวัยให้มีวินัยในตนเองนั้นสามารถส่งเสริมได้โดยการเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรม การอบรมสั่งสอน การสร้างค่านิยม และสัญลักษณ์การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง รวมทั้งการฟังนิทาน นอกจากนั้น ครูควรสร้างเสริมความมั่นใจ ให้

เกิดขึ้นโดยใช้วิธีการเสริมแรง เด็กจะเรียนรู้และปฏิบัติด้วยตนเองอย่างมั่นใจ และครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องความมีวินัยในตนเอง

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

งานวิจัยในต่างประเทศ ฮอฟแมน (Hoffman 1970 : 286) ซึ่งได้ศึกษาการฝึกวินัย 3 วิธี ได้แก่ การให้เหตุผล การปล่อยปละละเลย การรวมอำนาจ ผลการศึกษาพบว่า บิดามารดาที่ฝึกวินัยโดยวิธีการให้เหตุผลจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกวินัยโดยบิดามารดาปล่อยปละละเลยหรือรวมอำนาจ ไบรอันท์ (Bryant 1971 : 4854 – B) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนที่มีความเชื่อต่างกัน โดยให้ครูบรรยายลักษณะของนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตน กับนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตนกลุ่มละ 20 คน พบว่าเด็กที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนจะมีวินัยในตนเองมากกว่าปรับตัวได้ดีกว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความอดทนมากกว่าเด็กที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน

งานวิจัยในประเทศ ละมัย กาญจนะประโชติ (2534 : 52) ได้ศึกษาผลของการอ่านหนังสือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชานุบาล จังหวัดน่าน ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนที่อ่านหนังสือเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองอย่างเสรี นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีการพัฒนาจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองสูงขึ้น

จากผลงานวิจัยต่างๆ แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่มีวินัยในตนเองนั้น จะต้อง มีพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้อง ได้รับการส่งเสริมทั้งทางบ้านและทางโรงเรียน ควบคุมการกระทำต่างๆ ของตนเองได้ ซึ่งส่งผลต่อการปรับตัวสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

2. เอกสารและงานที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

2.1 ความหมายของนิทาน

นิทานมีผู้ให้ความหมายของคำวนิทานไว้แตกต่างกันดังนี้

1. นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบเนื่องต่อกันมาเป็นทอดๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบัน อาจ

เป็นเรื่องที่อิงความจริงหรือมีการเล่าเสริมต่อให้สนุกสนาน ตื่นเต้น ลึกลับ หรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เล่าเอง (วลัย ชวลิตธำรง 2515 : 22 – 26 ราชบัณฑิตยสถาน 2525 : 441)

2. นิทานเป็นเรื่องราวที่ผู้แต่งขึ้นเพื่อความสนุก ซึ่งเนื้อเรื่องในนิทาน เป็นเรื่องเหลือเชื่อ หรือเป็นเรื่องราวที่แสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ และอาจสอดแทรกคติเตือนใจหรือแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตด้วย (รัชณี ศรีไพรวรรณ 2516 : 37 – 41)

3. นิทานเป็นเรื่องที่ยืนยันความเป็นมาของมนุษย์ สัตว์ และสิ่งของ เป็นประสบการณ์ของชีวิตเป็นการตอบข้อสงสัย เป็นเครื่องกระตุ้นให้มนุษย์พัฒนาไปสู่ทิศทางที่พึงปรารถนา เป็นการระบายความรู้สึกนึกคิดความเศร้า โศกเสียใจ ดีใจ เพื่อฝัน เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกัน และกัน ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสัตว์และมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม (สมบุรณ์ คิงฆมานันท์ 2522 : 31 – 38)

จากความหมายดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่านิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าต่อๆ กันมา หรือแต่งขึ้นใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่ออบรมสั่งสอน และเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

2.2 ประเภทของนิทาน

นิทานแบ่งเป็นหลายประเภทโดยใช้เกณฑ์การแบ่งที่แตกต่างกันออกไป เช่นคูเบอร์ (Cuber 1960 : 282 – 285) ได้แบ่งนิทานออกเป็น 5 รูปแบบ คือ

1.ตำนานเป็นเรื่องราวที่อธิบายชีวิต ปรากฏการณ์ธรรมชาติ และสรรพสิ่งต่างๆที่ไม่มีอยู่ในโลก

2.นิทานคติ เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ จบลงด้วยคติสอนใจในการดำรงชีวิตแก่คน

3.นิทานท้องถิ่น เป็นนิทานสอนใจเช่นเดียวกับนิทานคติ แต่ให้ความรู้ว่าเป็นเรื่องจริงมากกว่า นิทานท้องถิ่นเป็นเรื่องที่มีทั้งเค้าเรื่องจริง และเรื่องที่เกิดขึ้นจากความจริงผสมอยู่

4.นิทานปรัมปราเป็นเรื่องราวที่กล่าวถึงดินแดนมหัศจรรย์ และเรื่องราวของการ ใช้อภินิหารต่างๆ ใช้เล่าเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

5.รูปแบบอื่นๆ เช่นเพลงชาวบ้านสุภาชิตคำพังเพย ปรีศนา มุขตลก กลอนชาวบ้าน กลอนและบทเพลงสำหรับเด็ก

กิ่งแก้ว อรรถาการ (2513 : 444) ได้แบ่งรูปแบบนิทานตามเนื้อหา โวหารและโครงสร้างออกเป็น 6 ชนิด คือ

1. นิทานไม่รู้จบ เป็นนิทานที่มีการเล่าซ้ำเป็นช่วงๆ จะเปลี่ยนเฉพาะคำบางคำ เท่านั้น
2. นิทานเรื่องสัตว์เป็นเนื้อเรื่องที่มีสัตว์เป็นละคร
3. นิทานคติมีเนื้อหาเชิงสอนใจ โครงสร้างของเรื่องเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม
4. มุขตลก เป็นเรื่องสั้นที่ตลกขบขัน แสดงถึงความโง่ หรือปฏิกิริยาไหวพริบของตัวละคร
5. เรื่องโม้ เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ไม่สมเหตุผล
6. นิทานทรงเครื่อง เนื้อหาเกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์และบรรยากาศที่

วิจิตรพิสดาร นอกจากนี้ วรรณิ ศิริสุนทร (2532 : 13 – 19) ยังได้แบ่งนิทานสำหรับเด็ก ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk Tales) เป็นเรื่องที่เล่าสืบทอดกันมาเป็นเวลานานแบ่งออกเป็น

- 1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ (Talking – Beast Tales)

- 1.2 นิทานไม่รู้จบ (Cumulative Tales)

- 1.3 นิทานตลกขบขัน (The Drolls or Humorous Tales)

- 1.4 นิทานอธิบายเหตุ (Pourquoi Stories or Tales That Tell Why) มีเนื้อเรื่องที่อธิบายหรือตอบคำถามของเด็กๆ ว่า “ทำไม...” เช่น ทำไมกระต่ายจึงหางสั้น ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม

- 1.5 เทพนิยาย (fairy Tales) ตัวละครจะมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์หรือเป็นผู้วิเศษสามารถทำสิ่งที่มนุษย์ทั่วไปทำไม่ได้

2. นิทานสอนคติ (Fables) เป็นเรื่องสั้นๆ ตัวละครมีทั้งคน และสัตว์มีโครงเรื่องง่ายๆ ใช้บทเรียนที่สอนใจ เช่น นิทานอีสป (Aesop's Fables) นิทานประเภทนี้จะรวมนิทานเทียบสุภาษิตและนิทานชาดกไว้ด้วย

3. เทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึง เหตุการณ์ และเรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลกท้องฟ้าและพฤติกรรมของมนุษย์มีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

4. महाकाव्यและนิทานวีรบุรุษ (Epic and Hero Tales) คล้ายกับเทพปกรณัมต่างกันแต่ว่าตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญ ฝ่าฝืนอุปสรรคและประสบผลสำเร็จในที่สุด

5. หนังสือภาพที่เป็นเรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวเองเป็นสัตว์ (Animal Stories)

3.2 หลักเกณฑ์การเลือกนิทาน

นิทานมีมากมายหลายประเภท การนำนิทานมาเล่าให้เด็กฟังจึงต้องเลือกให้เหมาะสมกับวัยความสนใจและพัฒนาการของเด็ก ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521: 81) และวรรณิ ศิริสุนทร (2532 : 23 – 30) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์การเลือกนิทาน ดังนี้

เป็นเรื่องง่ายๆ แต่มีความสมบูรณ์ในตัว เน้นเหตุการณ์อย่างเดียวให้เด็กพอคาดคะเนเรื่องได้บ้าง อาจสอดแทรกเกล็ดที่ชวนให้เด็กสงสัยว่า อะไรจะเกิดขึ้นเพื่อทำให้เรื่องมีรสชาติน่าตื่นเต้น

มีบทสนทนาหลายๆ เพราะเด็กส่วนมากยังไม่สามารถฟังเรื่องที่เป็นความเรียงได้ดีพอมีการกล่าวซ้ำสัมผัส และถ้อยคำที่เด็กจดจำได้ง่าย และรวดเร็ว และการใช้ภาษาสละสลวยซึ่งได้เลือกสรรแล้วว่าเหมาะสมกับวัยของเด็ก

1. ควรเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในครอบครัว และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก หรือ

เป็นเรื่องที่เด็กจินตนาการตามได้และมีเนื้อเรื่องเร้าใจก่อให้เกิดความตื่นเต้นมีการผูกเรื่องแนบเนียน

2. เนื้อเรื่องถึงจุดสุดยอดง่าย และน่าฟังพอใจ เมื่อเล่าจบเด็กควรมีความสุข

3. ควรมีตัวละครที่เด็กจะสมมติตัวแทนได้ ไม่ควรเลือกเรื่องที่มีตัวละครหลายตัว เพราะจะทำให้เด็กสับสนและนิทานที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับสัตว์

4. นิทานที่มีความเคลื่อนไหวอยู่ในเรื่อง ควรมีคำกริยาที่ตอบคำถามว่า ใครทำอะไรมากที่สุดเพราะเด็กอยากรู้ว่า เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้และจะเป็นอย่างไร ต่อไปตัวสำคัญของเรื่อง คือพระเอกและผู้ร้าย ทำอะไรบ้าง ทำแล้วเป็นอย่างไร

5. เป็นเรื่องที่แสดงปฏิภาณไหวพริบของตัวละคร แสดงให้เห็นถึงสติปัญญาอันเฉียบแหลม

คำนึงถึงความสนใจของเด็กในระดับอายุต่างๆ กัน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. อายุ 3 – 4 ขวบ ชอบฟังเรื่องราวที่ใกล้ตัวหรือเรื่องที่เป็นเรื่องจริงในชีวิตนิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กๆ ใ้ ควรจะอิงความจริงอยู่บ้าง

2. อายุ 4 – 5 ขวบ เป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็น ต้องการจะรู้ว่าสิ่งนี้มาจากไหนทำไม

จึงเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น ทำไมเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ สิ่งนี้มีความเป็นมาอย่างไร อันนี้จะเข้าใจข้อแตกต่างระหว่างความจริง และเรื่องสมมติ นิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กในวัยนี้ควรเป็นเรื่องสั้นๆ เข้าใจง่าย มีตัวละครตัวเอกเพียงตัวเดียว

3. อายุ 5 – 6 ขวบ วัยนี้เริ่มสนใจโลกของความจริง แยกอดีต ปัจจุบันได้ รู้จักสิ่งแวดล้อม

ที่ห่างตัวมากขึ้น เริ่มเข้าใจว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อมไม่ใช่ศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง เช่นแต่ก่อนเนื้อหาของเรื่องควรเป็นเรื่องประเภทวีรบุรุษ หรือความเก่งกล้าของเด็กตัวเล็ก วัย 5 – 6 ขวบ เด็กก็จะสนใจมาก (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2529 : 65 – 66)

2.3 เทคนิคในการเล่านิทาน

การเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่สำคัญ และจำเป็นของการสอนเด็กซึ่งครูแต่ละคนก็จะมีเทคนิคในการเล่านิทานที่แตกต่างกันออกไป วรณี ศิริสุนทร (2532 : 49 – 55) ได้เสนอแนะเทคนิคการเล่านิทานสำหรับครูผู้สอนเด็กปฐมวัยไว้ดังนี้

1. การปรับเสียงให้ดี มีความชัดเจน มีการเน้นเสียงให้รับคำที่เปล่งออกมาและใช้เสียงสูงต่ำได้อย่างมีความหมาย

1. การทรงตัวที่ดีโดยการนั่งในท่าที่สบายแต่ให้หลังตรง

2. การเลือกใช้คำพูด เพื่อกระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้ฟัง

3. การใช้ภาษาถิ่นควรใช้เมื่อจำเป็นและต้องใช้อย่างระมัดระวัง

4. การใช้ท่าทางประกอบควรเป็นไปตามธรรมชาติ

5. เลือกหนังสือนิทานที่มีภาพประกอบ

6. มองสบตาผู้ฟังทุกคน

7. ถ้ามีการขัดจังหวะในขณะที่เล่านิทานผู้เล่าต้องยอมรับการขัดจังหวะอย่างอดทนและดำเนินการเล่านิทานต่อไป เมื่อเด็กพร้อมที่จะฟัง
8. ในขณะที่เล่านิทานควรสังเกตผู้ฟังว่ามีความพึงพอใจหรือไม่ เพื่อเป็นการทดสอบผู้ฟัง
9. สำรวจข้อดีและข้อบกพร่องของตัวเอง โดยดูตัวเองในกระจกเงา หรืออัดเสียงลงเครื่องบันทึกเทป
10. ศึกษาหาความรู้และฝึกฝนตนเองเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการเล่านิทาน

ฉัตรวรรณ ตันนะรัตน์ (2529 : 235 – 243) ได้เสนอหลักการเล่านิทานที่น่าสนใจไว้ดังนี้

- 11.1 การวางจุดมุ่งหมายของการเล่านิทานไว้อย่างแน่นอน
- 11.2 ศึกษาภูมิหลังของเด็กก่อนลงมือเล่า
- 11.3. ผู้ก่โครงเรื่องอย่างรัดกุม
 - 11.3.1 เรื่องที่จะเล่ามีชื่อเรื่องเร้าใจ เนื้อหาน่าสนใจ
 - 11.3.2 มีสาระแนวคิดเหมาะกับเด็ก
 - 11.3.3 เป็นเรื่องสั้นๆ ง่ายๆ มีใจความสำคัญเพียงเรื่องเดียว
 - 11.3.4 มีลักษณะเหมาะสมกับวัยของเด็กผู้ฟัง
 - 11.3.5 มีข้อคิดเตือนใจ

4. ใช้ภาษาเล่าเรื่องโดยเฉพาะซึ่งมีความไพเราะแตกต่างกับภาษาพูดและภาษาเขียนแต่เน้นภาษาเร้าอารมณ์เป็นสำคัญ

- 4.1 เป็นภาษาเร้าใจ
- 4.2 เป็นภาษาง่าย
- 4.3 เป็นภาษาไทยพื้นๆ ไม่หยาบโหล
- 4.4 เป็นภาษาที่คงไว้ซึ่งแบบแผนทางจริยธรรม

5. ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องให้สนุกสนาน

- 5.1 ขึ้นต้นเรื่องด้วยลีลาจูงใจ (Motive Style)
- 5.2 ความยาวของเรื่องไม่เกินช่วงความสนใจของเด็ก
- 5.3 ดำเนินเรื่องต่อไปตามเค้าโครงที่กำหนด
- 5.4 ใช้คำพูดที่เร้าความสนใจและบุคลิกภาพชวนมอง
- 5.5 มีอุปกรณ์ประกอบ เช่น ภาพ ดนตรี เสียงเพลง
- 5.6 อาจจัดให้มีการแสดงละคร บทบาทสมมติ

6. ปลุกฝังมโนทัศน์ในทางคุณธรรม คติชีวิต แนวประพฤติปฏิบัติโดยคาดหวังว่าจะได้เกิดพัฒนาการในชีวิตของเด็กเป็นสำคัญ

7. นำไปสู่กิจกรรมการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษา เช่น

7.1 เขียนภาษาตามเรื่อง

7.2 อภิปราย

7.3 รายงาน

8. การประเมินผลการเล่านิทาน ทำได้หลายกรณี เช่น

8.1 ประเมินจากพฤติกรรมในการร่วมกิจกรรม

8.2 ประเมินได้จากการอภิปรายและรายงาน

8.3 ประเมินโดยแบบสอบถามหรือสัมภาษณ์ง่าย ๆ

การเล่านิทานจะประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่นั้น นอกจากจะมีเนื้อหาที่เร้าความสนใจแล้วการใช้เทคนิคในการเล่านิทานก็เป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่จะช่วยทำให้นิทานนั้นสนุกสนาน และดึงดูดความสนใจของผู้ฟังได้มากขึ้น ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครูจึงควรศึกษาเทคนิคต่างๆ ให้เราใจ และนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับเด็กให้มากที่สุด

2.4 รูปแบบการเล่านิทาน

การเล่านิทานที่จะช่วยให้เด็กเกิดความสนใจ สนุกสนาน เพลิดเพลิน และส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ของเด็กนั้น ครูต้องมีวิธีการเล่าที่น่าสนใจ และใช้เทคนิคใหม่ๆ อยู่เสมอ ฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2526 : 131 – 132) และ วิไล เวียงวีระ (2526 : 70 – 71) ได้เสนอแนะรูปแบบการเล่านิทานไว้ดังนี้

1. การอ่านจากหนังสือนิทาน

2. การเล่าโดยใช้น้ำกากหรือหุ่นสวมหัว

3. การแสดงบทบาทสมมติ

4. การเล่าโดยใช้เสียงเพลงหรือเสียงดนตรีประกอบ

5. การเล่าโดยใช้เทปนิทาน

6. การเล่าโดยฉายสไลด์ประกอบ

7. การเล่าโดยใช้มือประกอบ ใช้สำหรับเล่านิทานเรื่องสั้นๆ หรือกอลอนสั้นๆ

8. การเล่านิทานประกอบภาพบนแผ่นป้ายสำลี

9. การเล่านิทานประกอบหุ่นชนิดต่างๆ เช่น หุ่นนิ้วมือ หุ่นเชิด หุ่นชัก

ฯลฯ

นอกจากนี้ เรา ทงสวัสดิ์ (2516 : 4) ได้เสนอแนะการเล่นิทานรูปแบบอื่นๆ อีก

คือ การเล่นิทานประกอบการวาดภาพ โดยในขณะที่เล่นิทาน ผู้เล่าจะวาดภาพประกอบไปพร้อมๆ กันซึ่งจะช่วยให้ิทานสนุกสนาน และน่าสนใจมากขึ้น เพราะนอกจาก เสียงที่ได้ยินแล้วเด็กยังได้เห็นลีลาการเคลื่อนไหวของลายเส้น ซึ่งประกอบเป็นภาพที่ดูคล้ายมีชีวิต และสามารถเคลื่อนไหวได้ ทำให้เด็กเกิดจินตนาการ มีใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่เล่าโดยตลอด การที่จะตัดสินใจว่าควรใช้รูปแบบใดในการเล่นิทาน จึงขึ้นอยู่กับตัวครูเป็นสำคัญที่จะเป็นผู้ตัดสินใจโดยพิจารณาเลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับเนื้อหาในิทาน สถานการณ์ในขณะนั้น และความพร้อมของครู แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าครูได้ใช้หลายๆ รูปแบบก็จะช่วยให้เด็กสนใจและเกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าการเล่นโดยไม่ใช้สื่อประกอบ หรือใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเพียง อย่างเดียว

วิธีการดำเนินการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

1. จัดทำแผนการปฏิบัติงานการวิจัย
2. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน
 - 3.2 นิทานเรื่อง บิ๊กซ่า ชี้โมโห, จ๋อมแจ๋มเด็กดี

การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน

4. จัดกิจกรรมการเก็บของเล่น

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

6. การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายการวิจัย : เด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้และการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แบบสังเกตพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเอง (กิจกรรมการเก็บของเล่น)
- แบบสังเกตพฤติกรรม (กิจกรรมการเล่นนิทาน)

ระยะเวลาทำการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โดยมีระยะเวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน ในแต่ละวันทำการทดลอง 1 ครั้ง ในกิจกรรมเสรี ครั้งละ 20 นาที

การจัดกิจกรรม

จัดกิจกรรมการเล่นนิทานและร้องเพลงตามแผนการจัดกิจกรรมในกิจกรรมเสรี ครั้งละ 20 นาที เป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองขณะจัดเก็บของเล่นสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้นิทานผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรซึ่งเป็นเด็กปฐมวัยชั้น

อนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางเป๋ย จำนวน 20 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560

2. สังเกตพฤติกรรมตามรายการเครื่องมือวิจัยด้วยการประเมินให้คะแนนพฤติกรรม ตั้งแต่ระดับ ไม่แสดงพฤติกรรม แสดงพฤติกรรมโดยมีผู้นำ (เพื่อน , ครู) และแสดงพฤติกรรมด้วยตนเอง ทั้งนี้มีการให้ค่าคะแนนพฤติกรรมตั้งแต่ 0 1 2 ตามลำดับ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการทดลอง

1. ผู้วิจัยได้รวมคะแนนผลการปฏิบัติกิจกรรมด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กเป็นรายบุคคล ที่แสดงพฤติกรรมและวัดได้ในแต่ละวัน
2. รวมคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนในแต่ละวันให้ครบ 1 สัปดาห์
3. หาค่าคะแนนรวมจากแบบสังเกตพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนในแต่ละสัปดาห์ จนครบ 2 สัปดาห์
4. แสดงค่าคะแนนจากการปฏิบัติกิจกรรมการจับเก็บของเล่นใน 2 สัปดาห์ ไว้ในตารางเดียวกัน เพื่อให้เห็นความก้าวหน้าของคะแนนพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากการทำให้เด็กมีวินัยในตนเองด้วยกิจกรรมการเล่านิทานและร้องเพลงเพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย

แผนการดำเนินงานโครงการ

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์

กิจกรรม	ระยะเวลาดำเนินการ							
	มิถุนายน				กรกฎาคม			
	สัปดาห์ ที่ 1	สัปดาห์ ที่ 2	สัปดาห์ ที่ 3	สัปดาห์ ที่ 4	สัปดาห์ ที่ 1	สัปดาห์ ที่ 2	สัปดาห์ ที่ 3	สัปดาห์ ที่ 4
1.การเขียนโครงร่างวิจัย ประกอบด้วย	→							
1.1 การกำหนดโจทย์ ปัญหาวิจัย/คำถามการ วิจัย	→							
1.2 การกำหนดชื่อเรื่อง	→							
1.3 กำหนดวัตถุประสงค์ การวิจัย	→							
1.4 การศึกษารายงาน การวิจัยที่เกี่ยวข้อง	→							
1.5 การกำหนดกรอบ แนวคิดสมมติฐานการ วิจัย		→						
1.6 การเขียนภูมิหลัง และความสำคัญของ ปัญหา		→						
1.7 การนิยามศัพท์เฉพาะ		→						

1.8 การกำหนดขอบเขตของการศึกษาและข้อตกลงเบื้องต้น								
1.9 การกำหนดวิธีในการเก็บรวบรวมข้อมูล								
1.10 การกำหนดวิธีการจัดทำกับข้อมูล								
1.11 การกำหนดค่าใช้จ่ายและระยะเวลาในการดำเนินการ								
3. การดำเนินการวิจัยโดยการพัฒนาเครื่องมือวิจัยเก็บข้อมูล								
4. การใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูล								
5. วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย								
6. นำเสนอผลงานวิจัย								

สรุปผลการวิจัย

จากข้อมูลสามารถสรุปผลการวิจัยได้ว่า การใช้นิทานและเพลงเพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย จากการจัดกิจกรรมการจัดเก็บของเล่นสามารถทำให้เด็กปฐมวัยมีระเบียบวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น รู้จัก

เก็บของเล่นให้เป็นระเบียบเรียบร้อย เก็บเป็นที่ ไม่นำของเล่นมาปนกัน เด็กสามารถแยกประเภทของเล่นได้ การวิจัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทานเพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยในครั้งนี้เป็นการส่งเสริมความมีระเบียบวินัยของเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางเป็ย สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลสะเนี่ยน อำเภอเมือง จังหวัดน่าน ซึ่งสามารถนำกิจกรรมนี้ไปบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนต่อไปเพื่อพัฒนาและส่งเสริมระเบียบวินัยของเด็กต่อไปในอนาคตได้

เอกสารอ้างอิง

ทิฆัมพร ศรีทอง (ปี2554). การใช้นิทานเพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัย
ในตนเองของเด็กปฐมวัยจาก

<https://www.gotoknow.org/posts/518448>

ภาคผนวก

แผนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานเพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเอง

สัปดาห์ที่ 10 วันที่ 3-7 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ระดับชั้นอนุบาล 1

นิทานเรื่อง บิ๊กซ่า ชี้โมโห

จุดประสงค์

- 1.เด็กตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาในนิทานได้
- 2.เด็กรู้จักบทบาทของตัวละครในเนื้อหาของนิทาน
- 3.เด็กบอกคำที่ปรากฏในนิทานได้

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ครูและเด็กร่วมกันร้องเพลง “เข้าแถว”

เข้าแถว เข้าแถว อย่าล้ำแนว ยืนเรียงกัน อย่ามัวแซ่เขื่อน เดินตามเพื่อน
ให้ทัน

ระวังเดินชนกัน เข้าแถวพลันว่องไว

- เพลงจบเด็กทุกคนเข้าแถวเรียงลำดับก่อน-หลัง ด้วยความมีระเบียบ
เรียบร้อย

ขั้นสอน

1.ครูแนะนำหนังสือนิทานเรื่อง “บิ๊กซ่า ชี้โมโห” พร้อมสนทนาโต้ตอบกับ
เด็กโดยใช้คำถามดังนี้

เด็กคนไหนมีนิสัยชี้โมโหบ้าง?

เด็กคนไหนมีนิสัยชอบแย่งของคนอื่นบ้าง?

2.ครูเล่านิทานเรื่อง “บักซ่า ชี้โมโห” โดยชี้รูปและคำในขณะที่เล่าและอ่านไปด้วย จากนั้นครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับตัวละครในนิทาน โดยครูใช้คำถาม เช่น

- ตัวละครมีใครบ้าง?
- เด็กๆชอบตัวละครตัวไหนมากที่สุด ? เพราะอะไร?
- ตัวละครตัวไหนที่มีนิสัยชี้โมโห ชอบทำลายของ?

ขั้นสรุป

- ครูและเด็กร่วมกันสรุป เนื้อหาในนิทานอีกรอบ โดยใช้คำถามดังนี้
 - เด็กๆอยากมีนิสัยเหมือนตัวละครชื่อบักซ่าไหม? เพราะเหตุใด?
 - ความโมโห ทำให้เกิดความเสียหายอะไรบ้าง?

สื่อ

- หนังสือนิทานเรื่อง “บักซ่า ชี้โมโห”
- เพลง “เข้าแถว”

วิธีการประเมิน

- สังเกตจากการให้ความสนใจในกิจกรรม
- สังเกตจากการถาม-ตอบ การสนทนาโต้ตอบ

แผนการจัดกิจกรรมการอ่านนิทานเพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเอง

สัปดาห์ที่ 11 วันที่ 10 -14 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560

ระดับชั้นอนุบาล 1

นิทานเรื่อง “ตุ๊กตาจำ..”

จุดประสงค์

- 1.เด็กตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาในนิทานได้
- 2.เด็กรู้จักบทบาทของตัวละครในนิทานได้
- 3.เด็กบอกคำที่ปรากฏในนิทานได้

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ครูและเด็กร่วมกันร้องเพลง “นั่งเหมาะๆ”

นั่งเหมาะ ๆ นั่งเหมาะๆ นั่งตรงไหนถึงจะเหมาะ นั่งตรงพื้นนี้แหละเหมาะ
เพราะสบายดี

เมื่อครูร้องเพลงจบ เด็กทุกคนนั่งเหมาะ ๆ ให้เรียบร้อยพร้อมนำเข้าสู่กิจกรรม
การเล่านิทาน

ขั้นสอน

1.ครูแนะนำหนังสือนิทานเรื่อง “ตุ๊กตาจำ” พร้อมสนทนาโต้ตอบกับเด็ก
โดยใช้คำถามดังนี้

เด็กคนไหนมีนิสัยไม่ชอบเก็บของเล่นบ้าง?

เด็กคนไหนมีนิสัยขี้เกียจ?

2.ครูเล่านิทานเรื่อง “ตุ๊กตาจำ” โดยเล่าปากเปล่า จากนั้นครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับตัวละครในนิทาน โดยครูใช้คำถาม เช่น

- ตัวละครมีใครบ้าง?
- เด็กๆชอบตัวละครตัวไหนมากที่สุด ? เพราะอะไร?
- ตัวละครตัวไหนที่มีนิสัยขี้เกียจไม่ชอบเก็บของเล่น ขี้เกียจ?

ขั้นสรุป

- ครูและเด็กร่วมกันสรุป เนื้อหาในนิทานอีกรอบ โดยใช้คำถามดังนี้
 - เด็กๆอยากมีนิสัยเหมือนตัวละครชื่อจ๊อบแจ่มหรือไม่? เพราะอะไร?
 - ความขี้เกียจ ทำให้เกิดอะไรบ้าง?

สื่อ

- หนังสือนิทานเรื่อง “ตุ๊กตาจำ”
- เพลง “นั่งเหมะๆ”

วิธีการประเมิน

- สังเกตจากการให้ความสนใจในกิจกรรม
- สังเกตจากการถาม-ตอบ การสนทนาโต้ตอบ

นิทานเรื่อง “ตุ๊กตาจำ..”

แต่งโดย นางสาว

ศิริวรรณ สีบาง(ครูแนน)

จ๊ับแจงเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก จ๊ับแจงชอบเล่นของเล่นแต่เล่นของเล่นแล้วไม่ยอมเก็บของเล่น ทำให้คุณแม่ต้องคอยเตือนบ่อยๆ

แม่ : จ๊ับแจง! เล่นเสร็จแล้วเก็บของเล่นเข้าที่ด้วยนะจ๊ะ..

จ๊ับแจง : ค่ะแม่ จ๊ับแจงรับคำและเก็บของเล่นเมื่อแม่เตือน แต่ถ้าแม่ไม่เห็นและไม่เตือนจ๊ับแจงก็ไม่ยอมเก็บ

จ๊ับแจง : แม่ไม่อยู่ เราไม่เก็บคงไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวก็กลับมาเล่นอีก

จ๊ับแจงมีตุ๊กตาที่น่ารักตัวหนึ่งเวลาไปไหนมาไหนจ๊ับแจงก็จะอุ้มตุ๊กตาตัวนี้ไปด้วย วันนั้นก็เช่นกันคุณแม่ไม่อยู่บ้าน จ๊ับแจงเล่นของเล่นแล้วไม่ยอมเก็บ และอุ้มตุ๊กตาไปเดินเล่นที่สวนหลังบ้าน

จ๊ับแจง : ตุ๊กตาจำ.. ตุ๊กตาที่น่ารัก จ๊ับแจงรักตุ๊กตาจำ..ที่สุดเลย เราไปเดินเล่นด้วยกันนะ

จ๊ับแจงพาตุ๊กตาตัวน้อยเดินเล่นในสวนจนเหนื่อย จึงพาตุ๊กตามานั่งพักที่ใต้ต้นไม้ใหญ่และเผลอหลับไป ส่วนตุ๊กตาตัวน้อย เมื่อเห็นจ๊ับแจงหลับก็ออกเดินเที่ยวเล่น

ตุ๊กตา : จ๊ับแจงๆ ตื่นๆ หลับซะแล้ว จ๊ับแจงจำไปเที่ยว เดี่ยวเดี๋ยวจะ

กลับมา จ๊ับแจงหลับตา พาให้
ฝันดี

จากนั้นตุ๊กตาตัวน้อยก็ออกเดินเที่ยวเล่นอย่างสนุกสนาน และในขณะนั้นตุ๊กตาก็ได้พบกับมดตะนอยกำลังช่วยกันขนอาหารเพื่อกลับรัง เดินต่อแถวกันไป ตุ๊กตาน้อยเกิดความสงสัยจึงเข้าไปหา และร้องทักว่า

ตุ๊กตา : พี่มดตะนอยตัวจ้อย ท่านทำอะไร จะเก็บเศษผลไม้ ไปทำไมกัน?

มด 1 : ตุ๊กตาจ๋า.. ท้องฟ้ามันไซ้ จะตกมาเสียเมื่อไร ก็ไม่รู้เลย

มด 2 : เราสามพี่น้อง จึงต้องรีบหา อาหารและยา ใบหญ้ามากมาย

มด 3 : เอาไว้สร้างบ้าน ป้องกันอันตราย เมื่อยามมีภัย จะได้ใช้มัน

ตุ๊กตา : พี่มดตะนอย ขอตุ๊กตาน้อยช่วยได้ไหม ตุ๊กตาน้อยอยากไป เก็บผลไม้ช่วยพี่ และอีกอย่าง อยากช่วยจับแฉะคนดี ให้รู้หน้าที่ ของตนที่ควรทำ..มดตะนอยอนุญาตให้ตุ๊กตาไปที่บ้าน

เมื่อไปถึงที่บ้านของมดตะนอย

ตุ๊กตา : โอโฮ.. ทำไมบ้านพี่มดตะนอยน่าอยู่จังเลย

บ้านของมดตะนอยสะอาดน่าอยู่ ไม่เหมือนบ้านของจับแฉะที่มีแต่ของเล่นวางเต็มไปหมดเลย ตุ๊กตาน้อยเริ่มคิดว่าจะช่วยจับแฉะได้อย่างไร เมื่อคิดได้แล้วตุ๊กตาน้อยเอ่ยของคุณมดตะนอยที่ช่วยให้คิดได้ และลามดตะนอยกลับบ้าน

ส่วนจับแฉะเมื่อตื่นขึ้นมาไม่เห็นตุ๊กตาก็ตกใจ รีบวิ่งตามหาตุ๊กตาทันที

จับแฉะ : ตุ๊กตาจ๋า.. ตุ๊กตาอยู่ไหน รีบมาไวไว จะได้เล่นกัน

จับแฉะทั้งวิ่งตามหา ร้องตะโกนเรียกหาตุ๊กตา และไปพบกับนกน้อยตัวหนึ่ง

จับแฉะ : นกน้อยจ๋า... เห็นตุ๊กตาไหม ตุ๊กตาอยู่ไหน บอกให้รู้ที..

นกน้อย : ฉันมัวเที่ยวเล่น บินเล่นเพลินไป ตุ๊กตาอยู่ไหน ฉันไม่รู้ซี

จ๊ีบแจ่งวิ่งตามหาต่อไป ไปเจอกระต่าย

จ๊ีบแจ่ง : กระต่ายจ๋า...เห็นตุ๊กตาไหม ตุ๊กตาอยู่ไหน บอกให้รู้ที..

กระต่าย : จ๊ีบแจ่งจ๋า.. ฉันมันกินหญ้า ตุ๊กตาอยู่ไหน ฉันไม่รู้ซี

จ๊ีบแจ่งวิ่งไปเจอแม่ไก่

จ๊ีบแจ่ง : แม่ไก่จ๋า...เห็นตุ๊กตาไหม ตุ๊กตาอยู่ไหน บอกให้รู้ที..

แม่ไก่ : ฉันมันคุ้ยหา อาหารเพลินไป ตุ๊กตาอยู่ไหน ฉันไม่รู้ซี

จ๊ีบแจ่งรู้สึกเสียใจมาก ที่ตัวเองหาตุ๊กตาไม่เจอ จ๊ีบแจ่งนั่งร้องไห้

จ๊ีบแจ่ง : ฮือๆๆๆ เป็นเพราะจ๊ีบแจ่งไม่ดูแลของเล่นแน่เลย ตุ๊กตาจ๋า กลัว

จ๊ีบแจ่งทิ้งไปเหมือนของเล่นอื่นๆแน่เลย ตุ๊กตาจ๋า ไม่อยากอยู่กับจ๊ีบแจ่ง

แล้ว ฮือๆๆ ตุ๊กตาจ๋า.. ตุ๊กตาอยู่ไหน รีบมาไวไว จะได้เล่นกัน ฮือๆๆ

ขณะที่จ๊ีบแจ่งนั่งร้องไห้อยู่ ตุ๊กตาก็กลับมาถึงพอดี ตุ๊กตาตัวเพื่อนไม่น่ารัก

เหมือนเดิม จ๊ีบแจ่งมองเห็นดีใจรีบวิ่งไปกอดตุ๊กตา

จ๊ีบแจ่ง : ตุ๊กตาจ๋า.. เจ้าไปไหนมา ไม่รู้หรือว่า จ๊ีบแจ่งเป็นห่วง คุณเนื้อตัว

มอมแมม เดียวเรากลับบ้านด้วยกันนะ จ๊ีบแจ่งจะอาบน้ำแต่งตัวให้ใหม่ แล้ว
เราจะได้ไปช่วยกันเก็บของเล่นด้วย

ตุ๊กตา : จ๊ีบแจ่งที่รัก ฉันไปเที่ยวมา ที่บ้านใบหญ้า ของพี่มดตะนอย บ้านนั้น

น่าอยู่ เก็บกวาดเช็ดถู เก็บของเป็นระเบียบ

จ๊ีบแจ่ง : บ้านของเราก็เหมือนกันจ๊ะ จ๊ีบแจ่งสัญญาต่อไปนี้จ๊ีบแจ่งจะช่วยแม่
ดูแลบ้านของเรา

จากนั้นเป็นต้นมาจ๊ีบแจ่งก็เป็นเด็กดี เล่นของเล่นแล้วเก็บที่

เดิม คุณแม่ก็ชมเชยจ๊ีบแจ่งว่าจ๊ีบแจ่ง

เป็นเด็กดี

***** จบบริบูรณ์ *****

แบบสังเกตพฤติกรรมเด็กปฐมวัย

เรื่อง ความมีวินัยในตนเองขณะจัดเก็บของเล่น

ชื่อ.....นามสกุล

.....
 สัปดาห์ที่.....วันที่.....เดือน.....

พ.ศ.....

คำชี้แจง: สังเกตพฤติกรรมของเด็กขณะจัดเก็บของเล่นตามพฤติกรรมที่กำหนดแล้วขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

รายการสังเกต	ระดับการประเมิน		
	2	1	0
	แสดงพฤติกรรมด้วยตนเอง	แสดงพฤติกรรมเมื่อมีผู้แนะนำ	ไม่แสดงพฤติกรรม
1.เก็บของเล่นอย่างทะนุถนอม			
2.ไม่ส่งเสียงดังขณะเก็บของเล่น			
3.ไม่แย่งกันเก็บของเล่น			
4.เก็บของเล่นทุกครั้งโดยไม่ต้องเตือน			
5.เก็บรวบรวมของเล่นได้อย่างครบถ้วน			
6.จัดเก็บของเล่นเข้าชุดลงกล่อง / ตะกร้าได้อย่างเรียบร้อย			

7.จัดวางเรียงของเล่นใส่ตู้ได้ถูกต้อง อย่างเรียบร้อย			
8.ช่วยเหลือเพื่อนจัดเก็บของเล่น			
9.ไม่ทำลายของเล่น			
10.จัดเก็บของเล่นเสร็จเรียบร้อย ตามเวลาที่กำหนด			

ลงชื่อ ผู้บันทึก
(นางสาวลิรัตน์ กานนตระกุล)
ครูประจำชั้น

รูปภาพประกอบกิจกรรมการเล่นิทาน

กิจกรรมการเล่นิทานช่วยส่งเสริมให้เด็กมีระเบียบวินัยในตนเองมากขึ้น

กิจกรรมการเล่านิทานช่วยส่งเสริมให้เด็กเล่นอย่างมีระเบียบวินัย

เด็กเริ่มมีสมาธิในการเล่นมากขึ้น ไม่วิ่ง ไม่แย่งของเพื่อน

รู้จักการอยู่ร่วมกัน ทำกิจกรรมเป็นกลุ่มได้

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววลีรัตน์ กานนตระกูล
วัน เดือน ปีเกิด	12 กันยายน 2530
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลน่าน
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	80 หมู่ 6 บ้านปางเป๋ย ตำบลสะเนียน อำเภอเมือง จังหวัดน่าน 55000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ผู้ช่วยครูผู้ดูแลเด็กปฐมวัย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปางเป๋ย สังกัด องค์การบริหารส่วนตำบลสะเนียน อำเภอเมือง จังหวัดน่าน
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2549	ปวส.สาขาวิชาเอกการบัญชีจาก วิทยาลัยเทคนิคน่าน
พ.ศ.2553	ปริญญาตรีสาขาวิชาเอกการบัญชีจาก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลน่าน